

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2375/2021
10.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Нермин Ајдиновић, адвокат из ..., против тужене Народне библиотеке „Доситеј Обрадовић“ Нови Пазар, чији је пуномоћник Денис Мурић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 50/21 од 24.05.2021. године, у седници одржаној 10.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 50/21 од 24.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 281/19 од 14.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада на релацији „Центар града - Бензинска пумпа на врх чаршије и обратно” за период од 01.01.2015. године до 31.12.2017. године, по цени аутобуске карте у једном правцу од 70,00 динара, укупно дневно 140,00 динара, исплати износе у висини и на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 50/21 од 24.05.2021. године, по одржаној главној расправи, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова превоза за долазак и повратак са рада на релацији „Центар града - Бензинска пумпа на врх чаршије и обратно” у периоду од 01.01.2015. године од 31.12.2017. године, исплати појединачно наведене новчане износе са законском затезном каматом на појединачне месечне износе (све ближе означено у том делу изреке). Ставом трећим изреке, за веће тужбено тражење захтев је одбијен. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 58.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужене дозвољена по члану 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), испитао је побијану пресуду на основу члана 408. тог закона и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Неосновани су ревизијски наводи да је другостепени суд учинио битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, јер је другостепени суд чињенично стање утврдио на основу доказа изведених на главној расправи.

Према утврђеном чињеничном стању (након одржане расправе пред другостепеним судом) тужилац је у радном односу код тужене на пословима ... био све до 08.06.2018. године, када му је радни однос престао због одласка у пензију. Тужена му није исплатила накнаду за путне трошкове за долазак на рад и одлазак са рада на релацији Центар града - Бензинска пумпа на врх чаршије и обратно за период 01.01.2015. године до 31.12.2017. године, што током поступка није ни спорила. У зимској сезони тужилац је радио двократно и није могао да долази аутобусом већ сопственим возилом, а иначе је за долазак и одлазак са рада користио градски превоз. На основу потврде ХК „Сандактранс путнички саобраћај” Нови Пазар од 23.11.2020.године, утврђено је да је цена појединачне превозне карте у јавном градском превозу од места становања тужиоца до његовог места рада, за утужени период износила 70,00 динара у једном смеру односно 140,00 динара у оба смера. Тужилац је у утуженом периоду радио и имао је материјалне трошкове за превоз ради доласка и одласка са рада. Уговором о превозу радника на посао и са посла, закљученог између ХК „Сандактранс путнички саобраћај” Нови Пазар и тужене од 28.08.2014. године, уговорен је превоз радника на посао и са посла редовним линијама, уз обавезу наручиоца превоза да сваког месеца благовремено достави списак радника за које се тражи месечна карта са релацијом превоза, именом радника и бројем дана превоза. Утврђено је да се тужилац не налази на листи запослених који су користили услуге превоза ХК „Сандактранс” Нови Пазар у периоду од јануара 2015. до децембра 2017. године и да му није била позната садржина овог уговора.

Код овако утврђеног чињеничног стања другостепени суд је укинуо првостепену пресуду и применом материјалног права из члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, усвојио тужбени захтев тужиоца за накнаду трошкова превоза у периоду од 01.01.2015. до 31.12.2017. године, налазећи да је тужилац имао реалну потребу да користи градски превоз а тужени му ускратио могућност да га користи, онај који је обезбедио својим запосленима (закљученим уговором са ХК „Сандактранс путнички саобраћај” Нови Пазар) досудивши му накнаду у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, док је за веће тужбено тражење захтев одбио.

По оцени Врховног касационог суда одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права.

По члану 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 ... 32/13), запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају. Новелираном одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о изменама и

допунама Закона о раду („Службени гласник РС“ број 75/2014), која се примењује од 29.07.2014. године, прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

По члану 28. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за установе културе чији је оснивач РС, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе („Службени гласник РС“ број 10/15 од 29.01.2015. године) који се примењује од 30.01.2015. године, на послодавце у области установа културе, запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. То исто право је имао и за претходни период (до 30.01.2015.године) према члану 26.став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за запослене у установама културе чији је оснивач Република Србија („Службени гласник РС“ број 97/2009...118/2012).

Имајући у виду цитиране законске одредбе и одредбе ПКУ, а код утврђеног чињеничног стања да је тужилац био присутан на раду у време за које потражује накнаду трошкова превоза, који му од стране тужене нису исплаћени у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, а да није користио превоз који је тужена обезбедила јер му је ово право ускратила не наводећи га у списку запослених који је достављен ХК „Сандактранс” Нови Пазар, правилно и по становишту Врховног касационог суда другостепени суд закључио да тужиоцу припада право на накнаду трошкова превоза у периоду од 01.01.2015. године до 31.12.2017. године, у досуђеном износу. Зато нису основани ревизијски наводи тужене о погрешној примени материјалног права.

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка на основу члана 153. став 1. и члана 154. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић